

Min kallelse – d Björn Håkonsson

En präst förklarade en gång för mig att när Gud kallar en man till kyrkans ämbete (präst, diakon, biskop) så är det *kyrkan* som tar initiativet: kyrkan kallar, d.v.s. du blir tillfrågad om du vill tjäna Guds folk i just den positionen. Är du beredd? Ja eller nej. Så satt min kyrkoherde hemma i vår soffa och frågade om jag ville försöka bli diakon. Jag sa ja. I vigningsmässan tillfrågades jag högt och tydligt av den närvarande biskopen om jag var redo. Jag sa ja igen. Där är kallelsen och mitt svar på den.

Att kallas till ordenslivet, gå i kloster eller ansluta sig till någon annan andlig väg inom kyrkan är däremot något helt annat. Där är det du själv som "kallar". Du står där framför klosterporten och knackar på för att du vill leva just på det sättet som finns därinne. Får jag vara med? Ja eller nej.

Men – har jag inte också haft "avgörande andliga upplevelser" som ledde mig fram till mitt beslut att bli diakon? Det ska man väl ha? Kanske, kanske inte. Jag tror inte att kallelsen kommer inifrån. Vill du höra Guds rop så lyssna till dem som känner dig! Fråga en präst. Fråga andra vad du är bra på. Se dig omkring: vad behövs i kyrkan och i världen? Att vara katolsk kristen betyder att lita väldigt mycket mer på kyrkans gemenskap än på egna funderingar eller inre impulser. Gud talar genom kyrkan. Om jag måste gå från kloster till kloster och få veta att de inte tar in mig, ja, då är det nog inte Guds vilja att jag ska vara munk. Erbjuder jag att bli präst och får ett nej, då har Gud bestämt något annat för mig.

Kyrkan vigde mig till ständig diakon. Var det rätt? Det är inget man själv kan bedöma, man kan bara bäva inför det ansvar som denna kallelse innebär och be Gud om hjälp att leva upp till den. Domen blir hård för den som tog en sådan kallelse som ursäkt för att följa själviska motiv.

Det finna alltså skäl att lyssna till andra. Men Gud vill också att vi ska tänka själva, vara profeter, nyskapande och modiga. Ett intensivt liv i bön där vi lever med Guds ord och kyrkans liturgi förändrar oss. Vi märker vad Gud vill säga till kyrkan i vår tid och där vi är. Låt Gud tala – lyssna! Möjligtvis upptäcker du något nytt som du kan bli språkrör för. Du inser: Gud vill att vi som kyrka ska göra detta och detta – och ingen verka höra det. Men du ser att något fattas – börja där!

Vi borde tänka mer på vår konfirmation. Det är ju oerhört stort vad vi fick ta emot då – en bekräftelse från Gud som lät den Helige Andes många gåvor regna ner över våra unga själar. Även om jag inte har hanterat denna gåva som jag borde så är den kvar i mig. Den där konfirmationsdagen, den 13 april 1975, då min biskop smorde mig med *krisma*, gjordes jag till personal i Guds projekt på jorden. Det förstod jag inte mycket av då, men där lades grunden - från Guds sida. Vad vill jag mer? När jag idag klär mig fint som diakon och tågar in i kyrkan med ministranter och präster så är det inte en "ny" kallelse, det är bara en extra liten gren som växer på en tjockare gren, nämligen konfirmationen.

Men mitt "inre liv" då? Jag skulle kunna skriva långt och djupt om stjärnstunder i bön, om reträtter där jag har känt mig bekräftad i min väg, sökt tecken och fått fingervisningar o.s.v. Men allt sådant är osäkert eftersom det är subjektivt. Hur mycket av det var dagdrömmeri? Vi ska tacka Gud för varje vacker solnedgång men också se oss om efter konkret byggmaterial när det gäller att välja väg.

Objektivitet. Konkretion. Mannen som döpte mig med vatten, mannen som konfirmerade mig, mannen som satt i soffan och fick mig att gå diakonutbildningen, mannen som vigde mig till diakon – dessa män är Guds händer och röst. Dem litar jag på. Gud sände dem till mig. Han stöder mig i allt.

/oktober 2021